

דברי מאכל, ולא רצה להתעכב עתה, משום כבוד חמיו].

הלך וחזר, ואשכחיה בחזירתו לזה העני דמית.

והוה אמר לקיבליה [היה נחום איש גם זו אומר לעצמו]:

עינייא דחמינדך ולא יסבון לך — יסתמיון. עינים שראו אותך ולא נתנו לך צדקה תיכף כשביקשת — יהיו סומין.

ידיה דלא פשטן מיתן לך — יתקטעון. ידיים שלא פשטו עצמן ליתן לך צדקה — יתקטעו.

רגלייא דלא רהטן למיתן לך — יתברון. רגליים שלא היו רצין ליתן לך צדקה — ישברו.

ומטתיה בן, ואכן עלתה לו כך, שנסתמו עיניו, ונקטעו ידיו ורגליו.

סליק לגביה [עלה אצלו] רבי עקיבא לבקרו.

אמר ליה רבי עקיבא: אי לי [אוי לי] שאני רואה אותך בכך ביסורין אלו.

אמר ליה נחום איש גם זו: אי לי שאין אני רואה אותך בכך.

אמר לח רבי עקיבא: מזה את מקללני שאף לי יקרה כך.

אמר ליה נחום איש גם זו: ומה את [ולמה אתה] מבעט ביסורין, באומרך אוי לי שאני רואה אותך בכך.

רבי הושעיא רבה, הוה רבה דבריה חד סגי

אבל מן בתר בן [מכאן ואילך] לא הוון נסבין [לא היו נוטלים צדקה] עד ראש השנה של השנה הבאה.

אמרין: [אמרו]: דשתן גבן [פרנסת שנה זו בידינו], שכבר נגזר עלינו ביום הכיפורים קיצבת מזונינו לכל השנה, ואין לנו ליטול צדקה. ורק בין ראש השנה ליום כיפור, שעדיין לא נחתם דינם במרום, היו מסכימים ליטול מן הצדקה [לפי תקלין חדתין].

נחמיה איש שיחין. פגע בו ירושלמי אחד עני.

אמר ליה לנחמיה: זכה עמי [עשה עמי צדקה] והבא לי לאכול חרא תרנגולא.

אמר ליה נחמיה: הא לך טומיתא, זייל זבין קופד [הא לך מטבע זו וקנה לך בשר שור], ואין אתה צריך לאכול דווקא בשר תרנגולת שהוא מאכל עשירים.

הלך עני זה וקנה בשר שור, ואכיל, ומת. לפי שאיסטניס היה ולא היה נאה לו אלא בשר עוף ולא בשר בהמה.

וכשראה נחמיה שמת אותו עני, היה צווח ואומר: בואו וספרו להרוגו של נחמיה, שאילו נתן לו בשר תרנגולת כהרגלו היה חי.

נחום איש גם זו היה מוליך דורון [משא ג' חמורים טעונים מאכל ומשתה ומגדים [תענית דף כא א] לבית חמיו.

ובדרכו פגע בו מוכה שיחין אחד, ואמר ליה: זכה עמי ממה דאית גבך, [הבא לי לאכול מהמאכלים שעמך].

אמר ליה נחום איש גם זו: מיחזור [כשאחזור מלפרוק משא החמור אתן לך